

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1989-1990

29 JUNI 1990

ONTWERP VAN DECREET

**houdende opzetting van een programma
ter bevordering van de werkgelegenheid in de
niet-commerciële sector in het Vlaams Gewest**

VERSLAG

**namens de Commissie voor Economie, Energie en Tewerkstelling
uitgebracht door de heer I. Egelmeers**

DAMES EN HEREN,

Uw Commissie heeft het voorliggend ontwerp van decreet
onderzocht, besproken en goedgekeurd op 27 juni.

Samenstelling van de Commissie :

Voorzitter : de heer J. Laverge.

Vaste leden : de heren F. Aerts, P. Deprez, J. De Roo, L. Dhoore,
mevrouw M.-P. Kestelijn-Sierens, de heer J. Weyts ;
mevrouw M. De Meyer, de heren I. Egelmeers, C. Lisabeth, D.
Van der Maelen ;

de heren L. Bril, J. Buchmann, J. Laverge ;

de heren H. Candries, P. Vangansbeke.

Plaatsvervangers :

de heren E. Bockstal, P. Dumez, C. Marchand, M. Olivier, E.
Vandebosch, H. Van Rompaey ;

de heren G. Bossuyt, F. Dielens, M. Schoeters, J. Sleenckx ;

de heren A. Denys, D. Van Mechelen, G. Verhofstadt ;

de heren M. Capoen, J.-P. Pillaert.

Zie :

268 (1989-1990)

— Nr. 1 : Ontwerp van decreet

— Nr. 2 : Amendementen

I. INLEIDING VAN DE HEER R. DE WULF,
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN TEWERKSTELLING

Dit ontwerp van decreet maakt de verdere tewerkstelling mogelijk van een tweeduizendtal werknemers die tot 30 juni van dit jaar tewerkgesteld zijn in het kader van overeenkomsten binnen het stelsel van het Interdepartementaal Begrotingsfonds. Deze overeenkomsten, die betrekking hebben op de sectoren gezins- en bejaardenhulp, medisch-pedagogische instellingen, onthaalcentra, tehuizen voor de zedelijke aanpassing van jonge vrouwen, kinderopvang, jeugdbescherming en de ambulante welzijnssector eindigen inderdaad op 30 juni 1990. Het niet verlengen van deze overeenkomsten zou, naast de evident nefaste gevolgen op het vlak van de tewerkstelling, binnen de hierboven genoemde sectoren een ernstige verstoring van de dienstverlening ten gevolge hebben.

Teneinde nieuwe conventies te kunnen afsluiten, is een Vlaams decretaal optreden noodzakelijk.

Immers, daar waar de lopende conventies het koninklijk besluit nr. 25 van 24 maart 1982 tot opzetting van een programma ter bevordering van de werkgelegenheid in de niet-commerciële sector als juridische grondslag hebben, gebeurde de laatste verlenging van de geldingsduur van koninklijk besluit nr. 25 bij koninklijk besluit nr. 493 van 31 december 1986. In dit koninklijk besluit werd het Interdepartementaal Begrotingsfonds verlengd tot 30 juni 1990.

In toepassing van artikel 6 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen zoals gewijzigd bij de bijzondere wet van 8 augustus 1988, werd het Vlaams Gewest bevoegd voor de wedertewerkstellingsprogramma's. Het Interdepartementaal Begrotingsfonds maakt hiervan deel uit, met deze uitzondering dat ondanks de bevoegdheidsoverdracht naar de gewesten, de bestaande wetgeving, vastgesteld bij koninklijk besluit nr. 25, van kracht bleef tot 30 juni 1990 voor de overeenkomsten in de sociale sector, afgesloten vóór 1 januari 1989, in toepassing van afdeling 5 van het koninklijk besluit nr. 25.

De nationale overheid, die bevoegd blijft voor de ziekenhuissector, heeft op deze wijze de zekerheid ingebouwd dat tot het verstrijken van de geldigheidsduur van het Interdepartementaal Begrotingsfonds, de conventies voor de ziekenhuissector konden verdergezet worden. Bij bijzondere wet van 6 juli 1989 werd het stelsel in de sociale sector trouwens verlengd tot 30 juni 1990. Ter zake dient echter nadrukkelijk opgemerkt dat deze bijzondere wet uitsluitend een juridische basis biedt voor de verderzetting van de nationaal gebleven ziekenhuissector.

Met andere woorden : de verderzetting na 30 juni 1990 van de andere conventies die onder de bevoegdheid van het Vlaamse Gewest vallen, vereist een eigen decretaal optreden.

Dit wordt verwezenlijkt door het voorliggend ontwerp van decreet.

Dit ontwerp, waarin een programma ter bevordering van de werkgelegenheid wordt opgezet, heeft een geldingsduur tot 31 december 1991. Eventuele verdere verlengingen nadien kunnen door de Executieve gebeuren.

In het kader van zijn streven naar een verregaande harmonisering der tewerkstellingsprogramma's, zal hiervan slechts gebruik worden gemaakt, indien op dat tijdstip praktische obstakels de eenmaking van de tewerkstellingsprogramma's nog zouden in de weg staan. Het blijft immers de bedoeling om op termijn te denken aan een alternatieve oplossing : hetzij een oriëntering naar het stelsel der gesubsidieerde con-

tractuelen, hetzij een overheveling naar de bevoegde sectoren. Problemen van juridisch-technische aard (bepaling inzake trekkingsrechten in de Financieringswet) en bedelingen vanwege de nationale overheid, hebben dit proces echter vertraagd.

De Gemeenschapsminister wenst er tevens de aandacht op te vestigen dat voorliggend ontwerp van decreet niet de letterlijke overname van het IBF-stelsel als inhoud heeft. Daar waar bestaande regelingen konden worden gehandhaafd is dit vanzelfsprekend gebeurd, doch daarnaast werden eigen beleidsaccenten in het ontwerp opgenomen. Zo werd, uitgaand van de bezorgdheid van de Vlaamse Executieve naar de risicogroepen toe, meer specifiek wat betreft hun reïntegratie op de arbeidsmarkt, het toepassingsveld van de kandidaat-werknemer in het nieuwe stelsel aangepast en kunnen onder meer de bestaansminimumtrekkers rechtstreeks intreden in het nieuwe programma. In dezelfde gedachtengang worden een aantal perioden gelijkgesteld met werkloosheidsperiodes van een uitkeringsgerechtigde werkloze. Het gaat hier bijvoorbeeld om de periodes waarin een werkzoekende het bestaansminimum heeft genoten, evenals de periode van tewerkstelling krachtens artikel 60, § 7 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de OCMW's.

Het is de uitdrukkelijke bedoeling van de Gemeenschapsminister deze mensen hierdoor een grotere mogelijkheid te geven betrokken te worden in het arbeidsgebeuren. Anderzijds echter mag dit niet als consequentie hebben dat een andere categorie hierdoor volledig in de kou komt te staan : met name deze personen, voordien reeds tewerkgesteld in een programma, wiens zoeken naar een job in het normale arbeidscircuit tot nu toe nog niet succesvol is geweest ; aan hen wil de Gemeenschapsminister een bijkomende kans geven, hierbij niet uit het oog verliezend dat de door hen meegebrachte ervaring in vele gevallen een zeer groot nut is voor de betrokken sector.

Vandaar het creëren van de mogelijkheid voor de werknemers, momenteel tewerkgesteld in het kader van het Interdepartementaal Begrotingsfonds, om rechtstreeks toe te treden tot het nieuwe programma. Ook de voorziene gelijkstellingen van periodes, gepresteerd in een tewerkstellingsprogramma met periodes van uitkeringsgerechtigde volledige werkloosheid, kan hierin worden gekaderd. Hiermee wordt tevens een verdere stap gezet in het kader van de uniformisering van de tewerkstellingsprogramma's in Vlaanderen, daar de toelatingsvoorwaarden in de mate van het mogelijke analoog zijn met deze van de besluiten van 14 februari 1990 inzake de gesubsidieerde contractuelen.

Dit streven naar uniformisering vindt men trouwens ook terug in artikel 8 van het ontwerp van decreet : hier wordt, wat betreft de bepaling van de bezoldigingswijze van de werknemers, volledig gelijklopend gewerkt met de ter zake geldende regels in de GECO-statuten. Deze bepaling werd trouwens opgenomen mede rekening houdend met het advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen.

Betreffende dit ontwerp van decreet werd het advies ingewonnen van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen en de Raad van State. Met de in beide adviezen geformuleerde opmerkingen werd in ruime mate rekening gehouden.

In haar algemene overwegingen uit de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen de wens dat de tewerkstellingsprogramma's op relatief korte termijn tot één geharmoniseerd stelsel zouden worden gebracht. Verder legt hij de nadruk op het belang van de tewerkstellingsprogramma's in het kader van reïntegratie in het arbeidsproces van probleem-

categorieën. De Gemeenschapsminister nam akte van deze bedenkingen en onderschrijft ze ten volle. Zijn bezorgdheid hierover kwam reeds tot uiting in zijn tot nu toe gevoerde beleid. Naar de toekomst toe blijft dit alles behoren tot de topprioriteiten.

Ook de bemerking inzake de mogelijkheid tot het opstellen van voorrangsregels voor de gesubsidieerde arbeidsplaatsen door de Executieve (artikel 12), waar de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen meent dat de toestand op de arbeidsmarkt het basisuitgangspunt moet zijn bij het opzetten van projecten in het kader van dit programma, is volledig gelijklopend met de gedachtengang van de Gemeenschapsminister ter zake.

Verder werd de tekst van het ontwerp aangepast, rekening houdend met de opmerkingen van de Raad van State, uitgebracht in haar advies van 1 juni 1990. Deze opmerkingen betroffen grotendeels redactionele aanpassingen, waarop telkens werd ingegaan.

Op één van de weinige opmerkingen van inhoudelijke aard geformuleerd door de Raad, werd niet ingegaan, meer specifiek wat betreft in artikel 6 de bepaling van het jaarbedrag van de tegemoetkoming per voltijdse arbeidsplaats : dit bedrag wordt begrensd door enerzijds het jaarbedrag van de subsidie voor dezelfde arbeidsplaats uitbetaalbaar, anderzijds door een tweede plafond, waarvan het bedrag door de Executieve wordt vastgesteld. De delegatie van bevoegdheid die hier aan de Executieve wordt toegekend is immers volledig verantwoord teneinde een vlotte aanpassing van het bedrag van de tegemoetkoming mogelijk te maken indien dit in de toekomst noodzakelijk zou zijn.

De Gemeenschapsminister hoopt dat de goedkeuring van dit ontwerp voor de werknemers uit de non-profitsector een geruststelling kan betekenen met betrekking tot hun tewerkstelling na 30 juni 1990.

De Vlaamse Executieve zal van haar kant het nodige doen om nog vóór het reces over te gaan tot de goedkeuring van de uitvoeringsbesluiten op dit ontwerp van decreet waardoor onder meer de praktische regeling inzake betaling zal worden versneld.

II. ALGEMENE BESPREKING

Statistieken

Bij wijze van inleiding op de algemene bespreking vragen verschillende leden recente statistieken met betrekking tot de thans in het kader van het Interdepartementaal Begrotingsfonds (IBF) tewerkgestelden in de diverse sectoren. Zal onder het regime van het ontwerp van decreet ongeveer een status-quo inzake tewerkstelling kunnen behouden blijven ?

In antwoord op deze vragen verstrekt de Gemeenschapsminister een overzicht van de tewerkstelling per 1 maart 1990. De cijfers zullen worden geactualiseerd.

Overeenkomst nr.	Effectieven	Voltijds equivalent
0050	1.158	936,4
0051	755	599,27
0052	100	88
0053	3	3
0090	71	60
0091	36	31
0092	27	14,5
	2.150	1.732,17

Tevens verstrekt de Gemeenschapsminister een overzicht van de momenteel geldende conventies.

Overzicht van de momenteel geldende conventies.

Gezins- en Bejaardenhulp : overeenkomst nr. 0050, afgesloten op 01.01.1985

990 help(st)ers
30 maatschappelijk werkers

Medisch-pedagogische instellingen : overeenkomst nr. 0051, afgesloten op 01.04.1985

5 maatschappelijk werkers
40 logopedist(e), kinesist(e), ergotherapeut(e),
licentiaten psychologie/pedagogie
464 opvoeders klasse III en II B en/of gezins- en
sanitaire help(st)ers
145 onderhoudspersoneel
28 administratief personeel

Onthaalcentra : overeenkomst nr. 0052, afgesloten op 01.02.1985

90 hulpverlener-begeleiders

Tehuizen voor de zedelijke aanpassing van jonge vrouwen : overeenkomst nr. 0053, afgesloten op 01.02.1985

5 opvoeders klasse II A of klasse II B

Kinderdagopvang : overeenkomst nr. 0090, afgesloten op 01.10.1988

70 kinderverzorg(st)ers
25 maatschappelijk assistenten of sociaal verpleegkundigen

Jeugdbescherming : overeenkomst nr. 0091, afgesloten op 01.10.1988

40 opvoeders klasse III en II B
5 onderhoudspersoneel
5 administratief personeel

Ambulante welzijnssector : overeenkomst nr. 0092, afgesloten op 01.10.1985

15 maatschappelijk assistenten

Totaal : 1.957 budgettaire eenheden

Wat de evolutie van de contingenten betreft, sinds oktober 1988 zijn er geen nieuwe meer toegekend.

De Gemeenschapsminister verklaart verder dat ten behoeve van VESOC recent een evaluatie werd gemaakt van de diverse tewerkstellingsprogramma's en hun problematiek. Dit overzicht zal hij in oktober in geactualiseerde vorm in de Commissie ter bespreking meedelen.

Delegatie Vlaamse Executieve inzake bepaling van het jaarbedrag van de tegemoetkoming en geldigheidsduur van het programma

Verschillende leden verwijzen naar het advies van de Raad van State meer bepaald naar de opmerking op artikel 6. Het bepalen van het jaarbedrag van de tegemoetkoming in de arbeidsplaats wordt aan de Vlaamse Executieve overgelaten, zonder het aangeven van criteria hiervoor. Dit is een ruime en onbepaalde delegatie vanwege de Vlaamse Raad. De Raad van State pleit voor een aanvulling met de opgave van de criteria die de Vlaamse Executieve zullen inspireren. De vraag rijst ook of dit bedrag, dat reeds enkele jaren op het-

zelfde peil bleef, niet moet worden herberekend wegens de toename van de kosten (loonindexering, CAO's).

Hierop antwoordt de Gemeenschapsminister dat hij zinnens is het huidig bedrag van de subsidie per arbeidsplaats, zijnde 590.000 frank, te behouden. Hij begrijpt de reserves van de leden niet ten aanzien van de bevoegdheid van de Vlaamse Executieve om dit bedrag te bepalen. Het is toch zeer gebruikelijk dat subsidies in het kader van de welzijnssector bij besluit worden vastgelegd.

Een lid verklaart moeite te hebben met deze onbepaalde delegatie. Te meer daar zij voor onbeperkte tijd geldt. Immers, artikel 2 maakt mogelijk dat de geldingsduur van het programma door de Executieve wordt verlengd na de vooropgestelde datum van 31 december 1991. Hij suggereert daarom ofwel in artikel 2 alvast de mogelijke verlenging van de geldingsduur door de Executieve weg te laten ; ofwel te bepalen dat de Raad de door de Executieve genomen beslissingen in het kader van artikel 6 moet bekrachtigen. Hij zal amendementen in die zin indienen.

Een ander lid verklaart dat in zijn visie de delegatie van bevoegdheid naar de uitvoerende macht toe geen moeilijkheden oplevert. Van deze werkverdeling bestaan talloze voorbeelden ook inzake de nationale wetgeving en haar uitvoeringsbesluiten. Wel heeft hij moeite met de wetgevende techniek toegepast in artikel 2. Eerst bepaalt men een geldigheidsduur. Onmiddellijk nadien bepaalt men dat hij kan worden verlengd. Het is het een of het ander. Het lid verklaart er wel begrip voor te hebben dat de evolutie van de werkloosheidscijfers of budgettaire restricties de geldigheidsduur kunnen beïnvloeden.

In zijn antwoord herhaalt de Gemeenschapsminister hoe de continuering van de IBF-tewerkstelling concreet gestalte kreeg. Persoonlijk gaf hij de voorkeur aan een oplossing waarbij het IBF-stelsel niet werd voortgezet. De tewerkstelling die eraan beantwoordt zou dan worden opgeslorpt en geïntegreerd in elk van de betrokken sectoren. Dit was budgettair niet mogelijk, omdat de financieringswet enkel in trekkingsrechten voorziet voor werklozen tewerkgesteld in tewerkstellingsprogramma's. Indien de tewerkstelling wordt geïntegreerd dan verbeurt het Vlaamse Gewest de trekkingsrechten.

Een tweede oplossing die de Gemeenschapsminister voorstond bestond erin het IBF-stelsel te integreren in het veralgemeend GESCO-systeem, zoals reeds was gebeurd met het BTK-stelsel en de tewerkgestelde werklozen (TWW). Hierop kwam formeel protest van de nationale Regering en meer bepaald van de Minister van Sociale Zaken omdat in deze hypothese de werkgevers worden vrijgesteld van patronale bijdragen. De trekkingsrechten zouden dan alleszins met dit bedrag worden verminderd.

Vermits in deze beide richtingen niet verder kon worden gewerkt diende de Gemeenschapsminister een soort sui-generis-stelsel op te zetten. Niettemin hoopt hij na besprekingen met de nationale Regering en de Minister van Tewerkstelling en Arbeid tot een structuur te komen die beter harmoniseert met de reeds bestaande programma's zonder dat hier een financieel nadeel voor de gewestmiddelen aan verbonden is.

Daarom heeft de Gemeenschapsminister de geldingsduur van het stelsel beperkt tot 31 december 1991. Enkel voor het geval er tegen die tijd nog geen betere formule is gevonden zal het stelsel moeten worden verlengd. Met deze uitleg antwoordt de Gemeenschapsminister meteen op de opmerkingen van enkele leden met betrekking tot de onduidelijke ratio legis van artikel 2.

— Tewerkstellingsprogramma's — uniformisering en doorstroming naar het normaal arbeidscircuit

Een lid verheugt zich erover dat met het voorliggend ontwerp van decreet een begin werd gemaakt met de uniformisering van de verschillende tewerkstellingsprogramma's. Deze uniformisering stuit voorlopig nog op bezwaren vanuit de financieringswet en vanuit de nationale Regering die een deel van de patronale RSZ-bijdragen niet aan haar neus wil zien voorbijgaan.

Verder acht zij het positief dat ook in dit tewerkstellingsprogramma duidelijk de prioritaire aandacht gaat naar bijkomende risicogroepen zoals de langdurige werklozen en bestaansminimumtrekkers.

Samen met de SERV maakt het lid zich bezorgd om de doorstroomfunctie van de tewerkstellingsprogramma's ten aanzien van werklozen die niet in het normale arbeidscircuit aan bod komen en hier een kans krijgen om opnieuw in het tewerkstellingsproces te worden opgenomen. Ook is het nodig dat de dienstverlening die door het opzetten van het IBF in diverse niet-commerciële sectoren mogelijk werd, kan worden gecontinueerd. Het ontwerp van decreet komt aan deze dubbele zorg tegemoet.

Toch is er een probleem met de doelstelling op lange termijn van dit tewerkstellingsprogramma. Het gaat in feite om reguliere arbeidsplaatsen die op termijn door de betrokken ministers zouden moeten worden opgevuld. Wegens de budgettaire restricties is de enige mogelijkheid het opzetten van een tewerkstellingsprogramma gefinancierd door de trekingsrechten.

— Gegadigden voor de arbeidsplaatsen in het tewerkstellingsprogramma

Een lid verwijst naar artikel 7 dat een opsomming geeft van de categorieën van personeel die de arbeidsplaatsen in het decreet zullen opvullen. De Gemeenschapsminister stelde in zijn inleidende uiteenzetting dat de toelatingsvoorwaarden analoog zijn met deze van de besluiten van 14 februari 1990 inzake de gesubsidieerde contractuelen. Nochtans is de wachttijd in dit ontwerp van decreet 1 jaar terwijl deze slechts 6 maanden bedraagt in het stelsel van het veralgemeende GECO-stelsel. Verder is er hier ook de gelijkschakeling van de bestaansminimum-trekker, zonder wachttijd dan nog, met de uitkeringsgerechte volledig werkloze. Is het verantwoord een persoon te bevoordelen die niet in orde is met de sociale zekerheid en hem via de omweg van het OCMW onmiddellijk in aanmerking te laten komen voor een arbeidsplaats in het thans ter discussie staande tewerkstellingsprogramma ?

In zijn antwoord wijst de Gemeenschapsminister erop dat het voorliggende tewerkstellingsprogramma niet enkel een uitkomst moet bieden aan de tewerkstelling van moeilijk te plaatsen werklozen ; ook de sectoren zelf moeten hun activiteiten op hetzelfde peil kunnen blijven ontplooiën. Vandaar dat in een eerste versie van het ontwerp de vereiste werkloosheidstermijn 6 maanden bedroeg. Rekening houdend met het advies van de SERV, werd de termijn echter opnieuw op 1 jaar gebracht.

Het aantal bestaansminimumtrekkers dat in de tewerkstellingsprogramma's is opgenomen is zeer miniem. Het lid maakt zich wellicht nodeloos zorgen. Mochten er toch misbruiken zijn dan zal er opgetreden worden.

Een lid verklaart zich aan te sluiten bij de opmerkingen van de SERV. De toestand op de arbeidsmarkt moet inderdaad het basisuitgangspunt zijn bij het opzetten van projecten in het kader van het programma dat het voorwerp uitmaakt van het ontwerp van decreet. Zijns inziens moet het uiteindelijk de bedoeling zijn de werkzoekenden zo snel mogelijk onder te brengen in het normale arbeidscircuit. Tewerkstellingsprogramma's zouden enkel toegankelijk mogen zijn voor de probleemgevallen. Daarom acht hij het beter dat in artikel 7 een prioriteit zou worden ingesteld tussen de verschillende groepen begunstigden. Ook hij acht het positief dat een verdere stap naar de uniformisering van de diverse stelsels werd gezet. Bij een andere gelegenheid zou een algemene discussie over de verschillende stelsels in de Commissie moeten worden gevoerd.

De Gemeenschapsminister herhaalt dat het ontwerp van decreet moet schipperen tussen twee doelstellingen : het tegemoetkomen aan de noden van de sectoren en dit bij voorkeur bij middel van de tewerkstelling van langdurige werklozen. Dit moet bovendien gebeuren in het kader van een zeer stringente financieringswetgeving.

De Gemeenschapsminister verklaart verder dat ten behoeve van VESOC recent een evaluatie werd gemaakt van de diverse tewerkstellingsprogramma's en hun problematiek. Dit overzicht zal hij in oktober in de Commissie ter bespreking meedelen.

Tot besluit verklaart een lid te betreuren dat de contraintes van de financieringswet verhinderen dat eigentijdse toekomstgerichte tewerkstellingsprogramma's worden opgezet die inspelen op nieuwe behoeften.

Een lid vraagt of de huidige in het IBF tewerkgestelden kunnen genieten van de loopbaanonderbreking of van het conventioneel brugpensioen. Vallen zij ook onder de sectoriële CAO's ?

De Gemeenschapsminister antwoordt hierop bevestigend. De loopbaanonderbreking en het conventioneel brugpensioen zijn gegarandeerd volgens de gewone terzake geldende wetgevingen. De werknemers en werkgevers vallen overigens volledig onder de wet op de arbeidsovereenkomsten.

In de marge van dit debat plaatst een lid de parallelle arbeidscircuits naast de huidige werkloosheidscijfers.

Vóór het begin van de crisis in de zeventiger jaren werd, ondanks een werkloosheidscijfer van 70.000, gesproken van een quasi volledige tewerkstelling. Het huidige werkloosheidscijfer ligt aanzienlijk hoger ondanks de herleving van de economische conjunctuur. Heeft de Gemeenschapsminister een zicht op de werkwillegheid van deze werklozen ?

Hierop antwoordt de Gemeenschapsminister dat er inzake de werkloosheidscijfers een onderscheid moet gemaakt worden tussen

- de frictionele werkloosheid ;
- de conjuncturele werkloosheid ;
- de structurele werkloosheid.

In de groep van 90.000 langdurig werklozen kan men volgende categorieën onderscheiden :

- de recuperabelen die mits bijzondere opvang, begeleiding, (schakel)opleiding terug in de arbeidsmarkt kunnen worden opgenomen ;
- zij die zich in de marge van de reglementering bevinden (misbruiken) ;
- de sociaal zeer behartenswaardige groep die door be-

paalde levensomstandigheden niet zo geschikt zijn voor de arbeidsmarkt en er ook geen plaats vinden. Deze groep hoort eigenlijk niet thuis in de werkloosheidsverzekering, maar blijft er toch in opgenomen bij gebrek aan betere oplossingen.

Terugwerkende kracht ?

Verschillende leden maken zich zorgen over het feit dat enerzijds het IBF afloopt op 30 juni 1990 en anderzijds het ontwerp van decreet nog niet uitvoerbaar zal zijn op 1 juli 1990. Zullen er geen problemen rijzen met deze hiaat in de juridische grondslag van de subsidiëring van de contracten ? Zal het Rekenhof geen opmerkingen maken ?

Wat de continuïteit van IBF-stel met het nieuw ingevoerde programma betreft, verzekert de Gemeenschapsminister dat de terugwerkende kracht die noodgedwongen aan het decreet zal worden toegevoegd geen echt probleem schept. De uitvoeringsbesluiten en nieuwe contracten worden reeds klaargemaakt. De tewerkgestelden hoeven niet te vrezen voor hun loon vermits het de instellingen zijn die betalen. Alle schikkingen zijn getroffen opdat de subsidies tijdig aan deze instellingen kunnen worden uitgekeerd.

III. ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING

Artikel 1

Geen opmerkingen.

Artikel 2

Op dit artikel dient de heer Laverge een amendement in ertoe strekkende de zin „De Executieve kan de geldingsduur van dit programma verlengen" weg te laten.

De Gemeenschapsminister verwijst naar de algemene bespreking. Het is de bedoeling na onderhandelingen tegen die tijd een geharmoniseerd stelsel op te starten. Het zal van het succes van deze onderhandelingen afhangen of het nodig zal zijn de huidige geldingsduur tot na 31 december 1991 te verlengen. Hij vraagt het amendement te verwerpen.

Ter stemming gelegd wordt het amendement verworpen met 7 stemmen tegen 1.

Het artikel wordt aangenomen met 7 stemmen tegen 1.

Artikelen 3 tot 5

Geen opmerkingen.

Artikel 6

Een amendement van de heer Aerts strekt ertoe het besluit van de Vlaamse Executieve betreffende de subsidie, op straffe van verval, binnen de drie maanden te laten bekrachtigen door de Vlaamse Raad.

De Gemeenschapsminister verwijst naar zijn betoog in de algemene bespreking. Het is niet ongebruikelijk dat deze aangelegenheid wordt gedelegeerd naar de Vlaamse Executieve.

Het ingediende amendement wordt teruggetrokken. Bij de bespreking van artikel 2 stelde de Gemeenschapsminister

immers dat het de bedoeling is van de Executieve, de geldigheidsduur van het decreet te beperken tot 31 december 1991. Het is de bedoeling te komen tot één geharmoniseerd stelsel, zoals aanbevolen door de SERV. De eventuele verlenging van de geldigheidsduur is voorzien voor het geval de Executieve hiermee niet klaar is tegen 31 december 1991. Het is dus geenszins de bedoeling de geldingsduur verder te verlangen dan nodig. De indiener van het amendement vindt in de voorziene beperkte geldingsduur een voldoende reden om zijn amendement in te trekken daar de bedoeling van zijn amendement juist was te beletten dat de Vlaamse Raad de Executieve een machtiging zou geven „zonder beperking van duur” en zonder criteria.

Een tweede amendement op artikel 6 is van de hand van de heer Laverge. Het herschrijft het artikel 6 als volgt : „De tegemoetkomingen kunnen enkel verleend worden voor arbeidsplaatsen in het Vlaamse Gewest, die in aanmerking komen voor een subsidie krachtens decreten en besluiten. Het jaarbedrag van de tegemoetkoming per voltijdse arbeidsplaats mag niet hoger zijn dan het jaarbedrag van de voor dezelfde arbeidsplaats uitbetaalde subsidie, noch dan het bedrag dat wordt vastgesteld bij besluit van de Vlaamse Executieve.”

Het mag dus niet gaan om „nieuwe” arbeidsplaatsen. De parallelle circuits mogen niet verder worden uitgebouwd en moeten worden geheroriënteerd naar specifieke doelgroepen zonder uitbreiding van het contingent, aldus de indiener van het amendement.

De Gemeenschapsminister vraagt dit amendement te verwerpen en verwijst naar zijn intenties ontwikkeld in de algemene bespreking.

Het amendement wordt verworpen met 7 stemmen tegen 1.

Artikel 6 wordt aangenomen met 7 stemmen tegen 1.

Artikelen 7 tot 13

Geen opmerkingen.

IV. STEMMING OVER HET GEHEEL

Het gehele ontwerp van decreet wordt aangenomen met 7 stemmen bij 1 onthouding.

De Verslaggever,

I. EGELMEERS

De Voorzitter,

J. LAVERGE
